

Arrest

nr. 327 442 van 28 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Sint-Corneliusstraat 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Joegoslavische nationaliteit te zijn, op 24 mei 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 19 mei 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van Mr. T. KIWAKANA, die *loco* Mr. F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. L. ASSELMAN, die *loco* Mr. C. DECORDIER en Mr. T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij komt volgens haar eigen verklaringen aan in België in 2014.

1.2. Op 22 november 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 21 november 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.2. onontvankelijk wordt verklaard.

1.4. Op 25 oktober 2023 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 4 maart 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing waarbij het verzoek vermeld in punt 1.4. kennelijk ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest nr. 318 225 van 10 december 2024 wordt de verzoekende partij niet erkend als vluchteling en wordt haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.7. Op 4 april 2024 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.8. Op 20 januari 2025 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Maasmechelen een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. niet in overweging wordt genomen.

1.9. Op 19 mei 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Limburg Regio Hoofdstad op 18.05.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: B.

voornaam: S.

geboortedatum: (...) 2004

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Kosovo

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED
TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

☐ 13° *wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

Betrokkene kwam aan in België op 01.07.2014 en diende op 22.11.2021 een verblijfsaanvraag humanitaire regularisatie in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 in. Deze aanvraag werd op 21.11.2022 als onontvankelijk beschouwd hetgeen haar betekend werd op 30.11.2022. Op 25.10.2023 diende betrokkene een verzoek tot internationale bescherming in. Het Commissariaat Generaal voor Vluchteling en Staatslozen (hierna: CGVS) besliste op 04.03.2024 dat het verzoek kennelijk ongegrond is. Hiertegen diende betrokkene een verzoekschrift tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV). De RvV besliste op 10.12.2024 dat betrokkene niet erkend wordt als vluchteling, noch in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Op 04.04.2024 diende betrokkene een tweede verblijfsaanvraag humanitaire regularisatie in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 in. Op 20.01.2025 werd er beslist om deze aanvraag niet in overweging te nemen hetgeen haar betekend werd op 23.01.2025.

Betrokkene verklaart dat haar ouders, oma, ongeveer vijf nonkels, neven en nichten in België verblijven welke verblijfsrecht hebben. Dit gegeven geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Opgemerkt moet worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familieband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In het arrest Ezzouhdi c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Hof eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen meerderjarigen niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 vallen zonder dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont

echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van deze familieleden. Een repatriëring naar haar land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met deze familieleden door middel van moderne communicatiemiddelen. De familieleden kunnen haar gaan bezoeken in Kosovo of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 27.02.2024 te Zonhoven aangifte heeft gedaan van een verklaring van wettelijke samenwoning met een partner die verblijfsrecht heeft in België.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Betrokkene heeft zich niet in regel gesteld na de goedkeuring registratie wettelijke samenwoont. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene een aanvraag via gezinshereniging heeft ingediend binnen de wettelijk bepaalde termijn.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

□ Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2017 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 24.10.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene bood zich niet meer aan voor het opvolggesprek van 20.11.2023. Zij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte zij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.02.2025 dat haar betekend werd op 11.02.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Betrokkene diende op 22.11.2021 een verblijfsaanvraag humanitaire regularisatie in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 in. Deze aanvraag werd op 21.11.2022 als onontvankelijk beschouwd hetgeen haar betekend werd op 30.11.2022. Op 25.10.2023 diende betrokkene een verzoek tot internationale bescherming in. Het CGVS besliste op 04.03.2024 dat het verzoek kennelijk ongegrond is. Hiertegen diende betrokkene een verzoekschrift tot nietigverklaring in bij de RvV. De RvV besliste op 10.12.2024 dat betrokkene niet erkend wordt als vluchteling, noch in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Op 04.04.2024 diende betrokkene een tweede verblijfsaanvraag humanitaire regularisatie in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 in. Op 20.01.2025 werd er beslist om deze aanvraag niet in overweging te nemen hetgeen haar betekend werd op 23.01.2025.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat ze niet kan terugkeren naar Kosovo omdat ze in Italië zou geboren zijn en ze nog nooit in Kosovo gewoond heeft. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in haar verzoek om internationale bescherming van 25.10.2023. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Vasthouding

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering inzake de beslissing tot vasthouding

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughervingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughervingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij in een eerste onderdeel de schending aan van de materiële motiveringsplicht *iuncto* de artikelen 8, 12 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag). In een tweede onderdeel beroept zij zich op de schending van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) *iuncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli

1991), van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Na een theoretische toelichting bij bepaalde door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“Bovendien stelt het omzendbrief dd. 13/09/2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf het volgende:

“Opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten : Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (« BGV ») betekend werd, een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit « BGV », en dit tot :

- *de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;*
- *het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek*
- *de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning.*

De uitvoering van het « BGV » zal echter niet worden opgeschort wanneer de vreemdeling aan wie het BGV afgegeven werd :

- *geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te schaden;*
- *door de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (of zijn gemachtigde), op eensluidend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;*
- *ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in de Staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd, die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen;*
- *een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*
- *met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;*
- *met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;*
- *sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;*
- *het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is;*
- *reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering om een huwelijk te voltrekken of om melding te maken van een verklaring van wettelijke samenwoning”.*

Er is immers in casu een schending van artikel 8 EVRM – recht op eerbiediging van het gezinsleven.

De DVZ heeft nagelaten om een individuele en evenwichtige belangenafweging te maken zoals vereist door artikel 8 EVRM. De bestaande wettelijke samenwoning is aantoonbaar en duurzaam. Dit element wordt op geen enkele manier betwist in de bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster een wettelijke samenwoning heeft geregistreerd bij de ambtenaar van de burgerlijke stand na een grondig onderzoek en gunstig advies van het openbaar ministerie.

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM en RvV moet elk ingrijpen in het gezinsleven proportioneel zijn. Immers:

RvV 15 juni 2011, nr. 63.355: vernietiging van BGV wegens gebrek aan belangenafweging bij wettelijke samenwoning met Belg;

EHRM, Boulif t. Zwitserland (2001): criteria voor beoordeling van uitwijzing in gezinscontext.

Er is onvoldoende motivering (artikel 149 Grondwet en 62 Vreemdelingenwet). De bestreden beslissing van DVZ bevat geen concrete motieven waarom het gezinsleven van verzoekster niet zwaarder weegt dan het belang van migratiecontrole.

De motivering is vaag, standaardmatig en houdt geen rekening met de feitelijke situatie in hoofde van verzoekster.

Er is een feitelijke staatloosheid en belemmering tot gezinshereniging aangezien verzoekster niet over de Kosovaarse en/of over de Servische nationaliteit beschikt. De stelling van de DVZ dat verzoekster over deze nationaliteiten zou beschikken is louter hypothetisch. Er is geen enkele officiële identiteitskaart en/of

internationaal paspoort toegevoegd aan het administratief dossier; zelfs niet in het kader van de diverse verblijfsprocedures dewelke verzoekster samen met haar gezin heeft geactiveerd.

Verzoekster beschikt enkel over een vervallen Joegoslavisch paspoort en is daardoor de facto staatloos. Deze staatloosheid maakt het onmogelijk voor haar om enige administratieve of diplomatieke bijstand te verkrijgen voor de indiening van een reguliere aanvraag tot gezinshereniging mits een terugkeer. De afwezigheid van een erkende nationaliteit verhindert haar eveneens om via een reguliere visumprocedure het Belgisch grondgebied legaal te betreden. Deze administratieve impasse is geen gevolg van onwil, maar van een objectieve belemmering die haar toegang tot haar fundamentele rechten verhindert.

De staatloze situatie van verzoekster werd onvoldoende in rekening gebracht door de DVZ, hetgeen in strijd is met het proportionaliteitsbeginsel en de positieve verplichtingen van de Belgische overheid onder artikel 8 EVRM. Het opleggen van een BGV in deze omstandigheden zonder reëel perspectief op regularisatie of gezinshereniging is dan ook onredelijk en in strijd met fundamentele mensenrechten.

Verzoekster verwijst ook naar deze relevante rechtspraak ter ondersteuning van haar grieven:

- RvV 3 december 2021, nr. 260.342: De Raad vernietigde een uitwijzingsbesluit ten aanzien van een verzoeker die geen geldig paspoort kon verkrijgen omwille van staatloosheid. De Raad benadrukte dat DVZ onvoldoende had gemotiveerd waarom het gezinsleven enkel in het buitenland zou kunnen worden verdergezet, in een situatie waarin een legale terugkeer onmogelijk was.
- RvV 24 maart 2020, nr. 237.143: De Raad oordeelde dat DVZ bij het nemen van een uitwijzingsbesluit rekening had moeten houden met het feit dat de betrokkene zich in een situatie van feitelijke staatloosheid bevond, zonder diplomatieke vertegenwoordiging. Een uitwijzing zonder reëel perspectief op uitvoering is onredelijk.
- EHRM, Hode en Abdi t. VK, 6 november 2012, nr. 22341/09: Het Hof oordeelde dat staten onder artikel 8 EVRM een positieve verplichting kunnen hebben om gezinshereniging mogelijk te maken. Het verhinderen daarvan louter om administratieve redenen zonder afdoende belangenafweging kan leiden tot een schending van artikel 8.
- EHRM, Jeunesse t. Nederland, 3 oktober 2014, nr. 12738/10: Het Hof veroordeelde Nederland wegens de weigering om een verblijfsvergunning toe te kennen aan een moeder met jonge kinderen en een Nederlandse echtgenoot. De staat had onvoldoende gewicht toegekend aan het gezinsleven en te veel belang gehecht aan migratiecontrole.
- RvV 6 oktober 2014, nr. 131.852: De Raad benadrukt dat wettelijke samenwoning zonder papieren geen voldoende reden vormt om gezinsleven uit te sluiten. Een effectieve belangenafweging is verplicht.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid, doch thans in de bestreden beslissing niet alle relevante feiten en omstandigheden werden onderzocht en gemotiveerd.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoekster moet aannemelijk maken dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie en van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie, wat in casu het geval is blijken uit de aan het AD toegevoegde stukken.

In casu heeft verzoekster dit inderdaad aannemelijk heeft gemaakt.

Het staat buiten kijf dat verwerende partij deze elementen totaal niet in aanmerking heeft genomen. De loutere stelling dat verzoekster nog geen procedure gezinshereniging heeft opgestart volstaat ter zake niet. Verwerende partij heeft totaal geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoekster slechts een vervallen Joegoslavisch paspoort beschikt en aldus met complexe administratieve documenten wordt geconfronteerd om een procedure gezinshereniging op te starten. Verzoekster was aldus bezig om haar documenten te verzamelen om aldus een dergelijke procedure op te starten. Verwerende partij heeft hiermee totaal geen rekening gehouden.

Verwerende partij was klaarblijkelijk op de hoogte van deze elementen en heeft ze niet afdoende onderzocht en gemotiveerd. Minstens kon verwerende partij aan verzoekster de mogelijkheid bieden om deze stukken aan haar voor te leggen of diende zij deze informatie zelf te controleren en te vergaren bij de bevoegde instanties gelet op de vergaande maatregel dewelke zij trof opzichts verzoekster.

Een deugdelijk onderzoek van de persoonlijke situatie van verzoeker en zijn partner blijkt op het eerste gezicht niet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de voornoemde artikelen liggen prima facie voor.

Artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten om bij de uitvoering van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezins- en familiale situatie, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land van de betrokkene.

Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:

“Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Art. 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijderingmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”.

Er kan derhalve niet ter discussie worden gesteld, dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, een verwijderingsmaatregel is.

Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers, de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non- refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster en haar affectieve relatie met haar legale partner.

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk: “(...)”

Onlangs heeft de Raad van State het volgende gesteld:

“artikel 8 EVRM als hogere norm boven de vreemdelingenwetwet primeert; dat de algemene stelling dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van art. 8 kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 van het EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”

Wanneer de schending van artikel 8 van het EVRM wordt ingeroepen volgt de RvV sedert de arresten van de algemene vergadering van 17 februari 2011 de volgende redenering:

- In de eerste plaats dient er te worden onderzocht of er een gezinsleven bestaat ?

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.208).

Het begrip gezinsleven vervat in art. 8 van het EVM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

Dit is een feitenkwestie. Uit de bijgebrachte stukken blijkt immers dat verzoekster een affectieve relatie heeft met een dertelander met een legaal verblijfsrecht.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Het begrip ‘gezin’ is namelijk niet beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar kan ook andere de facto gezinsbanden omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen “dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn

van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. (art. 8, lid 2 EVRM)."

- In tweede instantie dient er te worden onderzocht of er een inmenging is in het gezinsleven?

Het gaat in casu om beëindiging van een voortgezet verblijf, dan is er in se een inmenging en dient art. 8, tweede lid van het EVRM te worden toegepast. Het recht op het gezinsleven is niet absoluut.

M.a.w. de inmenging is toegestaan als zij voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft bepaald in het tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

M.a.w.: er dient een balans te worden, een afweging te worden gemaakt, een evenwicht gezocht te worden tussen het rechten van de individu en de rechten van de staat.

Om te weten hoe deze balans dient gemaakt te worden dient volgens het EHRM rekening te worden gehouden met de volgende omstandigheden en beginselen:

- de duur van het verblijf in het land waaruit zij uitgewezen wordt: verzoekster woont sedert een geruime tijd in België samen met haar gezin. Zij was immers slechts 10 jaar toen zij naar België werd gebracht door haar moeder.
- de gezinstoestand van betrokkene en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven: verzoekster woonde effectief samen met haar legale partner. Verwerende partij betwist nergens in de bestreden beslissing dat verzoekster niet effectief zou samenwonen met haar legale partner.
- de ernst van de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene zou worden uitgewezen: Verzoekster beschikt enkel over een vervallen Joegoslavisch paspoort en is daardoor de facto staatloos. Deze staatloosheid maakt het onmogelijk voor haar om enige administratieve of diplomatieke bijstand te verkrijgen voor de indiening van een reguliere aanvraag tot gezinshereniging met haar partner mits een terugkeer. De afwezigheid van een erkende nationaliteit verhindert haar eveneens om via een reguliere visumprocedure het Belgisch grondgebied legaal te betreden. Deze administratieve impasse is geen gevolg van onwil, maar van een objectieve belemmering die haar toegang tot haar fundamentele rechten verhindert.

Conclusie: indien zij terug zou worden gedreven naar Servië / Kosovo zou er een ernstige schending van art. 8 en 3 EVRM plaatsvinden.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

Hieruit valt af te leiden dat verzoekster onder art. 8 van het E.V.R.M – bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven – ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken en het AD.

Het is voor verzoekster bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Verzoeker verwijst tevens naar een recent arrest van de RvV:

"Uit voornoemd motief blijkt dat verweerder een aanzet geeft tot een onderzoek of verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft, maar niet verder komt dat een algemene theorievorming over het begrip 'gezinsleven'. Het motief bevat geen besluit aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM, in het bijzonder de concrete beoordeling van het al dan niet beschermenswaardige karakter van de feitelijke samenwoning. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze RvV 204 231 - Pagina 7, bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68)."

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid nl. het gezinsleven van verzoekster (wettelijke samenwoning) en haar de facto Staatloosheid met terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid, doch thans in de bestreden beslissing niet alle relevante feiten en omstandigheden werden onderzocht en gemotiveerd.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoekster zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van haar gezin cel en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoekster volhard in haar belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing en meent dat verwerende partij op een algemene en stereotiepe wijze een belangenafweging heeft gedaan, en geen toepassing heeft gemaakt op de concrete elementen in het voorliggend dossier.

Verzoeker stelt dat de DVZ niet met alle nuttige elementen van het dossier rekening heeft gehouden bij de belangenafweging die is gedaan in het licht van artikel 8 en 3 van het EVRM en dan vooral wat betreft het gezinsleven en haar de facto staatloosheid waarop de bestreden beslissing een weerslag heeft.

Een schending van artikel 8 en 3 van het EVRM, dat een zorgvuldige belangenafweging vereist, is derhalve aan de orde. Er is casu aldus sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht ; de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en schending van art. 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG juncto art. 74/13 van de vreemdelingenwet."

3.2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid echter *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij *prima facie* op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 12 van het EVRM zou schenden.

De verzoekende partij laat op het eerste zicht ook na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 149 van de Grondwet – dat betrekking heeft op de jurisdictionele motiveringsplicht, terwijl *in casu* een administratieve rechtshandeling het voorwerp van het beroep uitmaakt - schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn moet worden opgemerkt dat dit artikel reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij kan de schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. De bestreden beslissing vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat de motieven van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, van de beslissing tot afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten en van de beslissing tot terugleiding naar de grens op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan

de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.6. Waar de verzoekende partij verwijst naar de omzendbrief van 13 (lees: 17) september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, wijst de Raad erop dat in voormelde omzendbrief bepaald is dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet meer kan worden uitgevoerd wanneer een aangifte van wettelijke samenwoning werd ingediend en dit tot de dag na de verklaring van wettelijke samenwoning. De verzoekende partij verduidelijkt in haar verzoekschrift geenszins waarom zij wijst op de omzendbrief. De bestreden beslissing werd genomen na de verklaring tot wettelijke samenwoning. Er blijkt overigens niet dat overgegaan werd tot uitvoering van een bevel tussen de aangifte van de wettelijke samenwoning en (de goedkeuring van) de verklaring van de wettelijke samenwoning.

Bovendien wijst de Raad er nog op dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627).

3.2.7. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

3.2.8. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

Betreffende het gezinsleven met haar ouders, oma, nonkels, neven en nichten in België wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart dat haar ouders, oma, ongeveer vijf nonkels, neven en nichten in België verblijven welke verblijfsrecht hebben. Dit gegeven geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Opgemerkt moet worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familieband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In het arrest Ezzouhdi c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Hof eraan herinnerd dat “de betrekkingen tussen meerderjarigen niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 vallen zonder dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden”. De betrokkene toont echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van deze familieleden.”

Door louter te beweren dat zij ressorteert onder artikel 8 van het EVRM nu de bloed- en aanverwantschapsband onomstootbaar vaststaat en de familiale band voldoende hecht is, weerlegt zij voormelde motieven niet. Zij meent dat dit blijkt uit de bijgebrachte stukken en uit het administratief dossier maar verduidelijkt op het eerste zicht niet uit welke door haar bijgebrachte stukken of welke stukken uit het administratief dossier zou kunnen blijken dat er met haar ouders, oma, nonkels, neven en nichten in België, sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Bovendien weerlegt zij de motieven waaruit een belangenafweging ten aanzien van dit gezins- en privéleven blijkt en die luiden *“Een repatriëring naar haar land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met deze familieleden door middel van moderne communicatiemiddelen. De familieleden kunnen haar gaan bezoeken in Kosovo of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt”* met een dergelijk betoog niet.

3.2.9. In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij op de duurzame wettelijke en effectieve samenwoning met haar partner.

In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij hieromtrent in het licht van artikel 8 van het EVRM als volgt:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 27.02.2024 te Zonhoven aangifte heeft gedaan van een verklaring van wettelijke samenwoning met een partner die verblijfsrecht heeft in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Betrokkene heeft zich niet in regel gesteld na de goedkeuring registratie wettelijke samenwoning. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene een aanvraag via gezinshereniging heeft ingediend binnen de wettelijk bepaalde termijn.”

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestaande wettelijke samenwoning duurzaam en aantoonbaar is, dat uit het dossier blijkt dat zij een wettelijke samenwoning heeft geregistreerd bij de ambtenaar van de burgerlijke stand na een grondig onderzoek en een gunstig advies van het openbaar ministerie, kan zij gevolgd worden dat dit niet wordt betwist door de verwerende partij in de bestreden beslissing.

Uit de voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de omstandigheid dat de verzoekende partij een relatie heeft met haar partner met zij wettelijk samenwoont en dat de verwerende partij, in dit licht, wel degelijk is overgegaan tot een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM. Haar betoog dat zij aannemelijk moet maken dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België, dat er sprake moet zijn van een effectief beleefde gezinssituatie en van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie, wat *in casu* het geval is en blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde stukken, dat zij dit *in casu* heeft aannemelijk gemaakt, dat de verwerende partij deze elementen totaal niet in aanmerking heeft genomen, dat geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar de affectieve relatie met haar legale partner, dat uit de bijgebrachte stukken blijkt dat zij een affectieve relatie heeft met een derdelander met een legaal verblijfsrecht, is dan ook niet dienstig, nu in de bestreden beslissing het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met haar wettelijk samenwonende partner niet wordt betwist.

De verzoekende partij betoogt dat elk ingrijpen in het gezinsleven proportioneel moet zijn, dat er echter onvoldoende motieven zijn, dat de bestreden beslissing geen concrete motieven bevat waarom haar gezinsleven niet zwaarder doorweegt dan het belang van de migratiecontrole, dat de motivering vaag en

standaardmatig is en geen rekening houdt met de feitelijke situatie in haar hoofde. In dit kader wijst zij erop dat er een feitelijke staatloosheid is die een belemmering vormt voor gezinshereniging aangezien zij niet over de Kosovaarse en/of Servische nationaliteit beschikt. Zij meent dat omwille van een *de facto* staatloosheid het onmogelijk is voor haar om enige administratieve of diplomatieke bijstand te verkrijgen voor de indiening van een reguliere aanvraag tot gezinshereniging bij een terugkeer en dat de afwezigheid van een erkende nationaliteit haar eveneens verhindert via een reguliere visumprocedure het Belgische grondgebied legaal te betreden. Zij betoogt dat deze administratieve impasse geen gevolg is van onwil maar van een objectieve belemmering die haar de toegang tot haar fundamentele rechten verhindert. Zij meent dat haar staatloosensituatie onvoldoende in rekening werd gebracht door de verwerende partij, hetgeen in strijd is met het proportionaliteitsbeginsel en de positieve verplichtingen van de Belgische overheid onder artikel 8 van het EVRM en dat het opleggen van een bevel in deze omstandigheden zonder reëel perspectief op regularisatie of gezinshereniging dan ook onredelijk is en in strijd met de fundamentele mensenrechten. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met deze belangrijke omstandigheid die wel degelijk goed gekend is door de overheid, doch dat thans in de bestreden beslissing niet alle relevante feiten en omstandigheden werden onderzocht en gemotiveerd dat de verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan. Zij meent dat de loutere stelling dat zij nog geen procedure gezinshereniging heeft opgestart zeker niet volstaat, dat de verwerende partij totaal geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij slechts een vervallen Joegoslavisch paspoort heeft en aldus met complexe administratieve documenten wordt geconfronteerd om een procedure gezinshereniging op te starten, dat zij aldus bezig was om haar documenten te verzamelen om een dergelijke procedure op te starten, dat de verwerende partij hiermee totaal geen rekening houdt. Zij stelt dat de verwerende partij klaarblijkelijk op de hoogte was van deze elementen maar ze niet afdoende heeft onderzocht en gemotiveerd, dat minstens de verwerende partij aan haar de mogelijkheid kon bieden om stukken voor leggen of dat zij deze informatie zelf diende te controleren en te vergaren bij de bevoegde instanties gelet op de verregaande maatregel die zij nam. Zij meent dat een deugdelijk onderzoek van haar persoonlijke situatie en die van haar partner niet blijkt, dat geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar haar concrete situatie. De verzoekende partij meent dat het gaat om een beëindiging van voortgezet verblijf en er een inmenging is waardoor artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te worden toegepast, waarbij zij erop wijst dat de inmenging is toegestaan als deze bij wet is voorzien, een legitiem doel nastreeft en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken. Zij stelt dat, om deze balans te maken, rekening moet gehouden worden met verschillende omstandigheden. Zij meent dat rekening moet gehouden worden met de duur van het verblijf in het land waar zij wordt uitgewezen, met de gezinstoestand en de andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven en met de ernst van de moeilijkheden die zij zou ondervinden in het land waarnaar zij zou worden uitgewezen, waarbij zij stelt dat zij enkel over een vervallen Joegoslavisch paspoort beschikt en daardoor *de facto* staatloos is, dat dit het onmogelijk maakt om enige administratieve of diplomatieke bijstand te verkrijgen voor de indiening van een aanvraag gezinshereniging met haar partner bij terugkeer, dat de afwezigheid van een erkende nationaliteit haar eveneens verhindert om via een reguliere visumprocedure het Belgisch grondgebied legaal te betreden, dat deze impasse geen gevolg is van haar onwil maar van een objectieve belemmering die haar toegang tot fundamentele rechten verhindert. Zij meent dan ook dat indien zij dient terug te keren naar Servië/Kosovo er een ernstige schending zou zijn van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het geen weigering/beëindiging van voortgezet verblijf, zoals de verzoekende partij onterecht voorhoudt in haar verzoekschrift, doch een situatie van eerste toelating. De verzoekende partij beschikte namelijk niet over een verblijfsrecht of een verblijfsmachtiging.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Daar het *in casu* geen weigering van voortgezet verblijf betreft, is de verwijzing van de verzoekende partij naar de Boultif-criteria in onderhavig geval niet dienstig.

De verwerende partij gaat in de bestreden beslissing over tot een belangenafweging waarbij zij erop wijst dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar een machtiging (tot gezinshereniging) aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van haar recht op een privé- of gezinsleven, dat het gaat om een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving, wat niet beschouwd kan worden als een schending van artikel 8 van het EVRM, dat de verzoekende partij zich niet in regel heeft gesteld na de goedkeuring van de registratie wettelijke samenwoning en uit het administratief dossier niet blijkt dat zij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend binnen de wettelijk bepaalde termijn.

Deze concrete motieven hebben betrekking op het geval van de verzoekende partij en zijn aldus op het eerste zicht niet vaag of standaardmatig. De Raad wijst er nog op dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dat dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd. Voorts blijkt uit voormelde motieven – meer specifiek waar gewezen wordt op de tijdelijkheid van de scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving – wel degelijk waarom de verwerende partij meent dat *in casu* het gezinsleven van de verzoekende partij niet zwaarder doorweegt dan het belang van de migratiecontrole. De motieven zijn conform artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aan.

De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om haar in regel te stellen met de in België geldende migratieregelgeving. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient de verzoekende partij gebruik te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, reeds heeft gedaan.

In de bestreden beslissing wordt er bovendien op gewezen dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van haar recht op een privé- of gezinsleven, dat het gaat om een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving, wat niet beschouwd kan worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bijgevolg slechts een tijdelijke scheiding van haar partner tot gevolg gedurende dewelke de verzoekende partij haar situatie kan regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending

van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228), minstens maakt de verzoekende partij op het eerste zicht het tegendeel ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet concreet aannemelijk.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus dat de verwerende partij wel degelijk is overgegaan tot een individuele en evenwichtige belangenafweging. De verzoekende partij maakt met haar betoog, zoals ook zal blijken uit wat volgt, niet aannemelijk dat het voor haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft waardoor het aldus slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat. Met haar betoog dat het voor haar onmogelijk is in haar land van herkomst een familieleven te leiden of verder te zetten, dat niet in redelijkheid kan verwacht worden dat het samenleven wordt verdergezet of hersteld in het herkomstland, dat het bovendien zeer moeilijk is voor haar om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst omwille van de reden dat aldaar geen familie meer is en het derhalve niet mogelijk is om in het herkomstland nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden, dat zij bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt zal worden in haar gezinscel, gaat zij volledig voorbij aan voormelde belangenafweging waarin gewezen wordt op een tijdelijke scheiding teneinde in het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen om een machtiging met het oog op gezinshereniging te bekomen met haar partner in België. Minstens toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat voornoemde belangenafweging foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij onstuitbaar geconfronteerd zal worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing, laat zij na – behoudens de stelling dat zij geen gezinsleven kan verderzetten in haar herkomstland – concreet aannemelijk te maken met welke nadelige gevolgen zij zal geconfronteerd worden, nog minder met welke nadelige gevolgen de verwerende partij in de gemaakte belangenafweging ten onrechte geen rekening heeft gehouden, zodat haar betoog in die zin niet dienstig is. In zoverre zij zou wensen te wijzen op haar *de facto* staatloosheid en afwezigheid van nationaliteit, stelt de Raad vooreerst vast dat dit geen gevolgen zijn van de bestreden beslissing.

Voorts maakt de verzoekende partij met haar betoog geenszins aannemelijk dat er sprake is van (feitelijke) staatloosheid. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat geenszins blijkt, minstens de verzoekende partij niet aantoon, dat zij een procedure heeft ingeleid om haar staatloosheid te laten vaststellen. Bovendien toont zij niet aan dat zij niet over de Kosovaarse en/of Servische nationaliteit beschikt. In dit kader kan er ook op gewezen worden dat de verwerende partij in de beslissing van 21 november 2022 naar aanleiding van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend samen met haar moeder en haar broer, omtrent de door hen ingeroepen staatloosheid en afwezigheid van nationaliteit reeds oordeelde *“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij staatloos zouden zijn. We stellen echter vast dat dit een loutere bewering is die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het loutere feit dat zij Joegoslavische paspoorten voorleggen, toont nog niet aan dat zij staatloos zouden zijn. Bovendien stellen we vast dat de paspoorten van de kinderen afgeleverd werden door de Servische vertegenwoordiging in Italië en dit in 2005. Ook mevrouw legt een Joegoslavisch paspoort voor afgeleverd door de Servische autoriteiten in 2003. Op dat ogenblik bestond Joegoslavië enkel nog uit Servië en Montenegro. Servië leverde nog tot 07.08.2008 Joegoslavische paspoorten af en de Servische ambassades deden dit nog tot eind 2011. Betrokkenen maken het dan ook niet aannemelijk dat zij niet over de Servische nationaliteit zouden beschikken. (...) Betrokkenen maken aldus op geen enkele wijze aannemelijk dat zij staatloos zouden zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen wijzen verder op het feit dat zij met hun vervallen paspoorten zich niet kunnen aanbieden bij de Belgische ambassade te Belgrado en dat er geen ambassade aanwezig is in de vervallen staat Joegoslavië. Echter, zoals hierboven reeds opgemerkt maken betrokkenen het niet aannemelijk dat zij niet over de Servische nationaliteit zouden beschikken en dat zij zich niet kunnen richten tot de Servische vertegenwoordiging in België om een nieuw paspoort te bekomen. De bewering dat zij een visum nodig zouden hebben om naar Servië af te reizen, is een loutere bewering en niet erg aannemelijk aangezien hun vervallen Joegoslavische paspoorten werden afgeleverd door de Servische autoriteiten waardoor het bijzonder aannemelijk is dat zij over de Servische nationaliteit beschikken. Het is aan betrokkenen om aan te tonen dat zij geen Servische onderdanen zijn en zich dus niet kunnen richten tot de Servische vertegenwoordiging te België. De loutere verwijzing naar hun Joegoslavische paspoorten is ruim onvoldoende om aan te tonen dat zij geen Servische onderdanen zijn. Wat betreft de bewering dat er geen Belgische ambassade bestaat voor Joegoslavië dienen we op te merken dat dit de logica zelf is, aangezien de staat Joegoslavië niet meer bestaat. Betrokkenen dienen zich te richten tot de bevoegde Belgische ambassade, in casu naar alle waarschijnlijkheid de Belgische ambassade te Belgrado.”* Ook wijst de Raad erop dat, ter gelegenheid van haar verzoek om internationale bescherming, de commissaris-generaal op 4 maart 2024 oordeelde *“U beschikt over een oud Joegoslavisch paspoort met een domicilie in Servië, statenrechtelijk de opvolger van het voormalig Joegoslavië. Uw moeder bevestigde dat u over het Servisch staatsburgerschap beschikt en voegde hieraan toe dat dit uw enige nationaliteit is (CGVS D(...), p. 2).”* Ook ter gelegenheid van haar beroep hiertegen bij de Raad verklaarde de verzoekende partij van Servische nationaliteit te zijn. De verzoekende partij toont dan op het eerste zicht ook niet dat er een

belemmering is voor gezinshereniging, dat omwille van een *de facto* staatloosheid het onmogelijk is voor haar om enige administratieve of diplomatieke bijstand te verkrijgen voor de indiening van een reguliere aanvraag tot gezinshereniging bij een terugkeer, dat de afwezigheid van een erkende nationaliteit haar eveneens verhindert via een reguliere visumprocedure het Belgische grondgebied legaal te betreden, dat deze administratieve impasse geen gevolg is van onwil maar van een objectieve belemmering die haar de toegang tot haar fundamentele rechten verhindert. In zoverre de verzoekende partij zou wensen aan te voeren dat haar nationaliteit niet 'erkend' is, maakt zij dit op het eerste zicht geenszins aannemelijk, minstens toont zij niet aan dat zij stappen heeft ondernomen daartoe, doch dat de 'erkenning' van de nationaliteit van haar land van herkomst haar werd geweigerd. Het feit dat geen enkele officiële identiteitskaart en/of internationaal paspoort is gevoegd aan het administratief dossier, zelfs niet in het kader van de verschillende verblijfsprocedures die zij samen met haar gezin heeft geactiveerd, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk. De verzoekende partij toont op het eerste zicht niet aan dat zij, indien zij de nodige stappen zou ondernemen, geen identiteitskaart of internationaal paspoort kan bekomen. Zij toont met haar betoog niet aan dat het voor haar onmogelijk is om een aanvraag gezinshereniging in te dienen in het herkomstland.

Er blijkt geenszins dat er sprake is van feitelijke of *de facto* staatloosheid, van afwezigheid van nationaliteit of van een 'weigering tot erkenning' van haar nationaliteit, zodat de verzoekende partij *prima facie* niet aantoonbaar dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen in haar belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zij toont niet aan dat er elementen waren betreffende de mogelijkheid tot het indienen van een aanvraag in haar herkomstland waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden, nu de verzoekende partij op geen enkele wijze aantoonbaar dat zij niet de nodige documenten zou kunnen verkrijgen. Nu zij op het eerste zicht geenszins concreet aannemelijk maakt dat er geen reëel perspectief is op regularisatie of gezinshereniging toont zij dan ook niet aan dat het opleggen van een bevel in deze omstandigheden onredelijk is en in strijd met de fundamentele mensenrechten.

Met haar betoog toont de verzoekende partij aldus *prima facie* niet aan dat thans in de bestreden beslissing niet alle relevante feiten en omstandigheden werden onderzocht en gemotiveerd en dat de verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan.

Waar de verzoekende partij meent dat de loutere stelling dat zij nog geen procedure gezinshereniging heeft opgestart zeker niet volstaat, dat de verwerende partij totaal geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij slechts een vervallen Joegoslavisch paspoort heeft en aldus met complexe administratieve documenten wordt geconfronteerd om een procedure gezinshereniging op te starten, dat zij aldus bezig was om haar documenten te verzamelen om een dergelijke procedure op te starten, dat de verwerende partij hiermee totaal geen rekening houdt, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij, hoewel zij gehoord werd op 18 mei 2025 en gevraagd werd om welke redenen zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland, geenszins gewag maakte van de intentie tot een aanvraag gezinshereniging en het bestaan van problemen op het vlak van het verzamelen van documenten hiervoor omwille van complexe administratieve procedures, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden in de bestreden beslissing en hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. De verzoekende partij beperkt zich overigens tot loutere beweringen dat het gaat om complexe administratieve procedures. Ook beperkt zij zich tot een loutere niet gestaafde bewering dat zij bezig was documenten te verzamelen. Zij verduidelijkt niet welke documenten zij diende te verzamelen, noch welke documenten zij niet of moeilijk kan/kon bekomen. Bovendien wordt er op gewezen dat de verzoekende partij de aanvraag kan doen in haar land van herkomst, wat aldus enkel zal leiden tot een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving, wat niet beschouwd kan worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij haar de mogelijkheid moest geven om stukken voor te leggen, verduidelijkt zij op het eerste zicht geenszins welke stukken of elementen – die de verwerende partij nog niet gekend waren – zij nog had willen voorleggen. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij deze kritiek.

De verzoekende partij betoogt ook nog dat de verwerende partij deze informatie zelf diende te controleren en te vergaren bij de bevoegde instanties gelet op de verregaande maatregel die zij nam, doch laat *prima facie* na te verduidelijken welke informatie de verwerende partij nog diende te controleren en te vergaren en bij welke bevoegde instanties zij dit diende te doen. In zoverre de verzoekende partij zou doelen op de stukken die zij nodig heeft om een aanvraag gezinshereniging in te dienen, kan zij geenszins gevolgd worden, nu de bewijslast bij het indienen van een dergelijke aanvraag bij de verzoekende partij ligt.

Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij op het eerste zicht niet aannemelijk dat een deugdelijk onderzoek van haar persoonlijke situatie en die van haar partner niet blijkt en dat geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar haar concrete situatie.

3.2.10. De verzoekende partij meent daarnaast nog dat rekening diende gehouden te worden met de duur van het verblijf in het land waaruit zij uitgewezen wordt, dat zij sedert geruime tijd in België samenwoont met haar gezin en dat zij immers slechts tien jaar was toen zij naar België werd gebracht door haar moeder. Zij lijkt, nu zij geenszins betwist dat er geen sprake is van bijkomende banden van afhankelijkheid ten aanzien van haar familie in België en aldus niet van een beschermingswaardig gezinsleven met deze familieleden, te doelen op het bestaan van een privéleven in België.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad merkt op dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er bovendien op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij toont op het eerste zicht niet aan dat zij omwille van haar langdurig verblijf in België banden heeft met België die van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Betreffende de langdurige samenwoning in België met haar gezin blijkt uit het door haar voorgelegde attest van gezinssamenstelling op het eerste zicht dat zij niet langer samenwoont met haar familieleden, doch met haar partner en diens familieleden. De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar haar verblijf in België sinds zij 10 jaar is en naar de aanwezigheid van haar familie in België, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven.

Bovendien stelt de Raad vast dat betreffende het feit dat de verzoekende partij haar familie in België verblijft, de verwerende partij wel degelijk is overgegaan tot een belangenafweging doch heeft gemotiveerd dat de verzoekende partij contact kan houden met deze familieleden middels moderne communicatiemiddelen en dat zij haar kunnen gaan bezoeken. De verzoekende partij betwist deze motieven *prima facie* niet.

Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij op een algemene en stereotiepe wijze een belangenafweging heeft gedaan en geen toepassing heeft gemaakt van de concrete elementen van het dossier, dat zij niet met alle relevante elementen van het dossier rekening heeft gehouden bij de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM gelet op haar gezinsleven en haar *de facto* staatloosheid, kan zij aldus gelet op wat voorafgaat op het eerste zicht niet gevolgd worden.

Ter volledigheid wijst de Raad er ook nog op dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

3.2.11. Er blijkt thans op het eerste zicht niet dat de gemaakte belangenafweging – in het licht van het aangevoerde gezins- en privéleven – disproportioneel is, minstens slaagt de verzoekende partij er met haar betoog niet in om het tegendeel aannemelijk te maken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is dus *prima facie* niet aannemelijk gemaakt, net zomin als een miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht, motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel in het licht van voorgaande bepalingen.

Wat betreft de overige elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toont de verzoekende partij op het eerste zicht niet aan dat deze *in casu* van toepassing zouden zijn.

3.2.12. Artikel 23 van het BuPo-Verdrag luidt als volgt:

“1. Het gezin vormt de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft het recht op bescherming door de maatschappij en de Staat. (...)”.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij zich rechtstreeks kan beroepen op een schending van artikel 23 van het BuPo-Verdrag, blijkt uit hetgeen voorafgaat dat de verzoekende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing een willekeurige en onwettige inmenging inhoudt in haar gezinsleven. Daar waar geen schending van artikel 8 van het EVRM werd aangetoond, kan derhalve ook niet tot een schending van artikel 23 van het BuPo-Verdrag worden besloten.

3.2.13. Nu de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat haar recht op een gezins- en privéleven geschonden wordt door de *in casu* bestreden beslissing, blijft zij ook volstrekt in gebreke om concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen die zouden wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Een schending van voormelde bepaling wordt dan ook niet aangetoond.

3.2.14. Waar de verzoekende partij een schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar zij maakt een schending van deze verdragsbepaling niet aannemelijk. Een schending van artikel 13 van het EVRM blijkt aldus niet.

3.2.15. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij op het eerste zicht niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitevinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen of dat zij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen *prima facie* niet aannemelijk.

3.2.16. Het enige middel is niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. HEIRBAUT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

N. VERMANDER